

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 18.

Vydána dne 31. března 1936.

Cena: Kč 1.60.

Obsah: (65.—70.) **65.** Zákon o stavebním ruchu. — **66.** Zákon, kterým se prodlužují a doplňují zákony týkající se bytové péče. — **67.** Zákon, kterým se mění nebo doplňují některá ustanovení zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., o požitcích válečných poškozenců, ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n. — **68.** Zákon o zřízení některých státních nemovitostí v Kostelci nad Labem. — **69.** Nařízení, kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákona ze dne 9. dubna 1935, č. 69 Sb. z. a n., o finančních opatřeních v oboru územní samosprávy. — **70.** Nařízení, jímž se mění zákon o prodeji zboží za jednotné ceny.

65.

Zákon ze dne 26. března 1936 o stavebním ruchu.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

H l a v a I.

O opatření stavenišť.

§ 1.

(1) Jako stavenišť pro stavby uvedené v § 2, odst. 1 jest použití nejprve státních pozemků.

(2) Státní správa se zmocňuje, aby pozemky způsobilé pro stavby a pro komunikace nutné k těmto stavbám, jichž nehodlá sama zastavěti nebo použití k veřejným účelům, prodala za náhradu jejich obecné ceny.

(3) O návrhu a podmínkách prodeje rozhoduje ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem, v jehož správě jest pozemek, do 15 dnů ode dne podání žádosti.

§ 2.

(1) Podle této hlavy lze vyvlastňovati pozemky pro stavbu obytných domů, pro stavbu nutných hospodářských budov drobného zemědělce, pro stavbu nutné malé provozovny drobného živnostníka, pro stavbu nutné menší provozovny výrobního, spotřebního nebo skladištního družstva nebo pro stavbu budov, určených pro veřejnou potřebu, u léčebných ústavů také pro jejich hospodářství a zahrady, a pro komunikace, nutné k těmto stavbám.

(2) Vyvlastnění nepostihuje práv, spojených s pozemkem nebo jiným předmětem, o jejichž vyvlastnění jde, pokud práva ta tvoří samostatný hospodářský předmět. Tato práva mohou býti spojena s některým knihovním tělesem nebo mohou býti pro ně zřízeny zvláštní knihovní vložky.

§ 3.

Vyvlastniti lze pozemky dosud nezastavěné nebo zastavěné, avšak nezužitkované k obývacím účelům, anebo pozemky, na nichž jsou obytné domy nebo jiné stavby, jichž příslušný úřad zakázal užívati nebo jež nařídil zbourati, vyjímajíc pozemky, na nichž stojí památné budovy, které sice pro chatrný stav byly z užívání vyloučeny, avšak které lze řádnou opravou zachovati.

§ 4.

(1) Vyvlastňovati jest pozemky ve stavebním obvodu obce při komunikacích již zřízených nebo výjimečně takové, k nimž komunikace lze snadno zřídit bez větších nákladů. Z těchto pozemků jest vyvlastňovati především příhodné pozemky, parcelované k účelům stavebním, nebo pozemky neparcelované, pro které byly pravoplatně stanoveny stavební čára a úroveň a které též jinak jsou způsobilé k zastavění. Dříve jest vyvlastňovati půdu neplodnou než plodnou. Pozemky soukromé, vyjímajíc příhodné pozemky parcelované, mohou býti vyvlastněny jen tenkrát, není-li ve stavebním obvodu obce jiných pozemků, zejména státních nebo obecních, způsobilých k zastavění.

(2) Pro stavbu domku s jedním bytem lze vyvlastniti pozemek do 400 m², pro stavbu

domku o dvou bytech do 500 m², ačli parcelární povolení nestanoví větší plochy. Pro stavbu domku s jedním nebo dvěma byty a nutnými hospodářskými budovami drobného zemědělece nebo s nutnou malou provozovnou drobného živnostníka lze vyvlastniti pozemek, je-li toho nutná potřeba, i ve větší výměře, nejvýše však do 2000 m². Do výměry se nepočítá plocha, potřebná pro nutnou komunikaci.

§ 5.

(1) Vyvlastniti nelze pro stavbu obytných domů, hospodářských budov nebo provozoven a pro komunikace k nim nutné vzrostlých sadů nebo pozemků, o kterých vlastník prokáže, že jich nevyhnutelně potřebuje pro svou vlastní živnost, hospodářství, dům nebo domácnost nebo pro zamýšlené rozšíření živnosti nebo hospodářství.

(2) Vyvlastnění jest nepřipustné, nabídně-li vlastník pozemku vyvlastniteli za náhradu obecné ceny jiný pozemek ve stavebním obvodu obce, způsobilý k zastavění, ač nejde-li o vyvlastnění pozemku, parcelovaného k účelům stavebním, nebo o vyvlastnění pro stavbu budovy, určené pro veřejnou potřebu, nebo pro hospodářství a zahrady léčebných ústavů.

§ 6.

(1) Vyvlastňovací řízení provede na vyvlastňovatelovu žádost neprodleně okresní úřad, v jehož obvodu jest pozemek, který má býti vyvlastněn, když žadatel prokáže, že nemá ve stavebním obvodu obce pozemku, způsobilého k zamýšlené stavbě, a že dobrovolná koupě pozemku, který má býti vyvlastněn, se nezdařila, byť jen proto, že jeho vlastník požaduje nepřiměřenou cenu.

(2) V žádosti budiž přesně označen pozemek, který má býti vyvlastněn, a účel zamýšlené stavby; budiž připojen situační plán stavby, odborně zhotovený v příslušném katastrálním měřítku.

§ 7.

Při zahájení vyvlastňovacího řízení požádá okresní úřad knihovní soud, aby v knihách poznamenal zahájení vyvlastňovacího řízení. Tato poznámka je účinná proti každému, kdo později dobude knihovního zápisu na vyvlastňovaném pozemku.

§ 8.

(1) Aby úřad zjistil, zda jsou v daném případě splněny podmínky vyvlastnění, provede do osmi dnů na místě šetření, k němuž pozve obec, soudního stavebního znalce a, je-li toho

potřeba, také soudního hospodářského znalce a všechny zájemce, zejména jde-li o pozemky nad propůjčenými dlužními měrami, také majitele těchto měř a zástupce revírního báňského úřadu. Jde-li o předměty historické nebo umělecké ceny, budiž slyšen také státní památkový úřad.

(2) V pozvání k místnímu šetření budiž uvedeno, že k námitkám, které nebudou učiněny nejpozději při šetření na místě, nebude v řízení přihlíženo.

§ 9.

(1) Zjistí-li úřad provedeným řízením, že jsou splněny podmínky vyvlastnění, a nedohodnou-li se strany, vydá do dalších patnácti dnů vyvlastňovací výměr, v němž určí zároveň podle výsledku provedeného řízení náhradu za vyvlastňovaný pozemek. Nemůže-li o náhradě ihned rozhodnouti, rozhodne jen o vyvlastnění, určí výši prozatímní jistoty a vykoná další šetření o náhradě zvláště.

(2) Ve výměru budiž označena stavba, pro kterou byl pozemek vyvlastněn, a určena přiměřená lhůta, zpravidla ne delší tří měsíců, do které vyvlastnitel musí začíti se stavbou. K výměru budiž připojen, je-li toho potřeba, odělovací plán o vyvlastněném pozemku, který dodá žadatel a potvrdí úřad.

§ 10.

Nejde-li o vyvlastnění pozemků pro stavbu budov, určených pro veřejnou potřebu, nebo pro hospodářství a zahrady léčebných ústavů, a prohlásí-li vlastník pozemku, že ho sám použije pro stavbu, uvedenou v § 2, odst. 1, vyvlastní úřad na vyvlastňovatelův návrh pozemek s podmínkou, že vyvlastňovací výměr pozůstane účinností, začne-li vlastník se stavbou nejdéle ve lhůtě tří měsíců od doručení knihovního usnesení o poznámce podle § 7 a dokončí-li ji v přiměřené lhůtě, kterou mu určí úřad.

§ 11.

(1) Vlastníku vyvlastněného pozemku přísluší náhrada obecné ceny.

(2) Náhradu lze také dáti v pozemcích stejné hodnoty.

§ 12.

(1) Neprokáže-li vlastník pozemku, že osoby, kterým plynou práva z knihovních zápisů, souhlasí, aby náhrada byla vyplacena přímo jemu, složí ji vyvlastnitel u knihovního soudu, který ji rozvrhne v nesporném řízení podle zásad exekučního řádu (zákona). Zmíněný

průkaz je vlastník pozemku povinen podati listinou, opatřenou ověřeným podpisem oprávněného, nebo listinou veřejnou.

(2) Z náhrady budiž uložena částka 30% v soudní úschovu jako jistota za část dávky z majetku a z přírůstku na majetku původního vlastníka, připadající na vyvlastněný pozemek, podle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 309 Sb. z. a n., o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku, leč by byl podán průkaz, že předepsaná dávka byla úplně zapravena. Složením přestává ručení podle uvedené paragrafu. Složená částka může být uvolněna jen na průkaz, že předepsaná dávka byla úplně zapravena.

§ 13.

(1) Jakmile vyvlastňovací výměr nabude právní moci a náhrada bude zaplacená nebo náhrada nebo prozatímní jistota složena u knihovního soudu, odevzdá úřad vyvlastněný pozemek v držení vyvlastniteli.

(2) Do knih jest na vyvlastnitelův návrh vložiti vlastnické právo a zároveň z úřední moci poznamenati omezení vlastnického práva reálním břemenem ve prospěch státu provésti stavbu podle § 14, odst. 1 a zákazem zeizení podle § 14, odst. 2.

§ 14.

(1) Vyvlastnitel nebo jeho právní nástupce je povinen dokončiti stavbu, pro kterou byl pozemek vyvlastněn, v přiměřené lhůtě, stanovené okresním úřadem.

(2) Vyvlastněné pozemky nezastavěné mohou býti se svolením zemského úřadu zeizeny jen tenkrát, odmítne-li původní vlastník převzítí je zpět do patnácti dnů za původní náhradu. Prodávají-li nezastavěné vyvlastněné pozemky obecně prospěšná stavební sdružení svým členům nebo obce komukoli pro stavbu ve lhůtě, určené vyvlastňovacím výměrem, nemusí jich nabídnouti původnímu vlastníku.

(3) Převod pozemku do vlastnictví původního vlastníka jest osvobozen od převodního poplatku a od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

§ 15.

Nedokončí-li vyvlastnitel ve lhůtě stanovené okresním úřadem stavbu, pro kterou byl pozemek vyvlastněn, může býti vyvlastňovací výměr na žádost původního vlastníka pozemku, podanou do třiceti dnů po uplynutí zmíněné lhůty, zrušen. Původnímu vlastníku pozemku

zůstává vyhrazeno právo domáhati se na vyvlastniteli náhrady škody pořadem práva.

§ 16.

(1) Za začátek stavby jest považovati srovnání povrchu staveniště, pokud ho bylo potřebí ku provádění dalších prací, a nejméně úplně vykopání sklepů nebo u staveb, u nichž není potřebí sklepy kopati, úplně vykopání základů v celé půdorysné ploše, nebo nevyzdívají-li se ani základy ani sklepy, začátek zdění aspoň v části půdorysu.

(2) Za den dokončení stavby, t. j. dohotovění stavby ve stavu způsobilém k užívání, jest považovati den, který je jako takový uveden ve vysvědčení stavebního úřadu.

(3) Okresní úřad může dodatečně z vážných důvodů lhůtu pro začátek stavby nebo její dokončení přiměřeně prodloužiti.

§ 17.

Náklady vyvlastňovacího řízení nese vyvlastnitel. Bylo-li odvolání vlastníka pozemku zamítnuto, může odvolací úřad uložití odvolateli, aby náklady odvolacího řízení nahradil buď zcela nebo z části.

§ 18.

Vyvlastňovati pozemky podle této hlavy lze do 31. prosince 1937.

H I a v a II.

O stavebních úlevách.

§ 19.

Po dobu působnosti této hlavy pozbývají s omezeními podle § 34 účinnosti předpisy všech stavebních řádů (statutů), pokud jsou nahrazeny ustanoveními této hlavy, aniž je tím dotčena povinnost stavebních úřadů hájiti v mezích předpisů stavebních řádů (statutů) veřejné zájmy.

§ 20.

(1) Po dobu účinnosti této hlavy nepůsobí § 106, pokud se týká zřizování nových obytných budov, ležících zcela mimo obvod obce, a staveb nad propůjčenými dlužními měrami, pak § 25, odst. 2 a § 102, odst. 7 stavebního řádu pro Slezsko ze dne 2. června 1883, č. 26 slez. z. z.

(2) Stavebním úřadem pro řízení a rozhodování o stavbách nad propůjčenými dlužními měrami jest i v území, pro které platí zák. č. 26/1883 slez. z. z., obec. Ke každé stavební

komisi o stavbě nad propůjčenými důlními měrami musí být zváni mimo ostatní zájemce také majitel těchto měr, zástupce revírního báňského úřadu a, nemá-li obec svého technického úředníka s kvalifikací pro státní stavební službu nebo stavitele, technik příslušného okresního úřadu.

(3) Ustanovení odstavce 2 jest užití na všechny stavby nad propůjčenými důlními měrami, vyjímajíc stavby státní a zemské (§ 102, odst. 1 zák. č. 26/1883 slez. z. z.).

§ 21.

Ti, kdož hodlají žádati za vyvlastnění pozemku podle hlavy I, mají právo ucházeti se o to, aby s podmínkou, že pozemek bude pravoplatně vyvlastněn, bylo jim dáno povolení k parcelaci nebo aby byly stanoveny stavební čára a úroveň, aniž musí prokazovati svolení vlastníka pozemku. Vlastník má v řízení před úřady povolány k rozhodování podle stavebních řádů (statutů) postavení strany.

§ 22.

Na pozemcích, jež nebyly pojaty do polohových (upravovacích) plánů, a v obcích, které si neopatřily takových plánů, lze stavěti, byly-li pozemky buď pravoplatně parcelovány anebo byly-li pro ně, pokud jsou i jinak způsobilé k zastavění, pravoplatně stanoveny stavební čára a úroveň, a dá-li se pro stavby takto vznikající dosíci v souvislosti se zastavěnými čtvrtěmi snadné, nepřilíš nákladné a třebaš jen prozatímní komunikace, jejíž udržovací náklady nebudou požadovány od obce, nýbrž budou jinak zabezpečeny.

§ 23.

(1) O žádostech za stavební povolení budiž rozhodnuto stavebními úřady nejdéle do patnácti dnů. Nestane-li se tak, provede řízení na žádost strany a na náklad obce zemský úřad, který rozhodne ve stejné lhůtě s konečnou platností.

(2) Stížnosti při stavbách povolovaných podle této hlavy jest podati u stavebního úřadu nejdéle v osmi dnech po doručení rozhodnutí. Stavební úřad je povinen předložiti do patnácti dnů podanou stížnost zemskému úřadu, který o ní rozhodne v patnácti dnech po jejím předložení.

§ 24.

Do tří dnů po doručení stavebního povolení jest stavební úřad povinen vytýčiti stavební čáru a určit úroveň nebo vydati stavebníku k tomu potřebné pomůcky, dotýká-li se stavba

uličních čar nebo silnice. Jinak může tak učiniti na nebezpečí a náklad obce stavebník, přibrav oprávněného technického znalce.

§ 25.

Za konstruktivní provedení, bezpečnou obyvatelnost a zdravotní nezávadnost ručí před úřady osoba provádějící stavbu, zodpovědná podle platných stavebních řádů (statutů).

§ 26.

(1) Stabilita stavebního projektu předloženého k úřednímu schválení za účelem povolení stavby budiž doložena řádnými výpočty podle předpisů o přípustném zatížení konstrukcí stavebních a dovoleném namáhání hmot.

(2) V podkrovních bytech dovoluje se zatížení podlahy pouze 150 kg na 1 m² a užití vazných trámů jako stropnic, při čemž musí býti účelně a vhodně bráněno šíření požáru.

§ 27.

Každý dům budiž stavebním celkem pro sebe s vlastními štítovými zdmi. Při současné stavbě sousedních domů může stavební úřad dovoliti štítové zdi 15 cm silné.

§ 28.

(1) Volba stavebních hmot jest ponechána volnému uvážení stavebníkově, nesmí však býti na újmu trvanlivosti, užitelnosti a vzhledu budovy i jejího okolí. Jako hlavního staviva lze použiti i dřeva, nejde-li o souvislé stavby s výjimkou míst, kde stavební řády (statuty) to připouštějí. Dřevěné stavby, zřízované v místech, ve kterých předpisy stavebních řádů (statutů) takových staveb nedovolují, musí býti zabezpečeny stavebně nebo osvědčenou impregnačí dřeva a pod. proti snadnému vzplanutí. Krytí slamou při souvislých stavbách není dovoleno.

(2) Stavební úřad může žádati průkaz o vhodnosti zamýšlených stavebních hmot.

§ 29.

(1) Obytné domy mohou býti povoleny o pěti patrech, ač není-li to závadné z ohledů veřejných nebo pravoplatně zastavovací podmínky jinak neustanovují.

(2) Nad nejvyšším přípustným patrem může býti zřízeno další patro pouze s ústupem k výšce v poměru nejméně dvě ke třem tak, aby ideální plocha střechy nad nejvyšším přípustným patrem nebyla porušena nebo převýšena, pokud ovšem zřízení tohoto ustupujícího

patra není závadné z ohledů veřejných nebo pravoplatné zastavovací podmínky jinak neustanovují. Zříditi ustupující patro nad pátým patrem možno jen tehdy, bude-li postaráno o snadné dosažení vyšších pater nejen náležitým schodištěm, nýbrž i osobním a nákladním výtahem.

(3) Pokud stavební řády (statuty) omezují výšku obytných domů jiným způsobem než přípustným počtem pater, zůstávají taková ustanovení nezkráceně v platnosti.

§ 30.

Světlou výšku lze snížit v obytných domech pro místnosti obytné a pracovní v patrech až na 2 m 60 cm, v podkroví až na 2 m 40 cm.

§ 31.

(1) Při nástavbách smějí býti schody v nejvyšších dvou patrech široké 1 m 10 cm.

(2) V rodinných domech netřeba zřizovati schodiště i chodby ohnivzdorné a uzavřené; jejich šířky i výšky mohou se uchylovati od předpisů stavebních řádů (statutů).

§ 32.

(1) Klosety jest přípustno zřizovati v koupelnách, jsou-li tyto přístupné z předsíně a přímo větratelné.

(2) V místech, kde není veřejné kanalisace nebo kde tato není provedena až ke staveništi, jest dovoleno užití dočasně soustavy žumpové.

§ 33.

Zřizování dlážděných dvorů jest na stavebníkovu žádost odročiti na dobu pozdější.

§ 34.

(1) Ustanovení §§ 23 až 33 se vztahují jen na stavby obytných domů, pro které se stavebník dožaduje úlev podle těchto ustanovení.

(2) Na stavby obytných domů, prováděné s podporou podle hlavy IV, jest vždy užití ustanovení §§ 23 a 24. Ke stavební komisi o nich musí obec, nemá-li sama technického úředníka s kvalifikací pro státní stavební službu nebo stavitele, zváti jako stavebního znalce inženýra s kvalifikací pro státní stavební službu nebo stavitele nebo zednického mistra, byli-li by oprávněni stavbu prováděti.

(3) Pro jiné stavby než stavby uvedené v odstavcích 1 a 2 zůstávají v platnosti předpisy stavebních řádů (statutů).

§ 35.

O stavbách, stížnostech a stavebních věcech prováděných a posuzovaných podle tohoto zákona rozhodují zemské úřady jako konečná a vylučná instance odvolací. Těmto úřadům náleží, aby v mezích stavebních řádů (statutů) hájily veřejné zájmy.

§ 36.

Ustanovení této hlavy pozbudou účinnosti dnem 31. prosince 1937.

Hlava III.

O daňových a poplatkových úlevách.

§ 37.

Stavbám dokončeným v letech 1937 a 1938 přísluší dočasné osvobození od domovní daně a přírážek

1. na dobu 15 let, jde-li o stavby uvedené v § 134 zákona ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n., o přímých daních;

2. na dobu 25 let, jde-li o stavby domů s malými byty a malými provozovny podle § 136 téhož zákona.

§ 38.

Stavby osvobozené podle § 37 od domovní daně a přírážek jsou osvobozeny od dávky z nájemného nebo z používaných místností

1. na dobu 10 let, jde-li o stavby uvedené v § 134 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n.;

2. na dobu 20 let, jde-li o stavby uvedené v § 136 téhož zákona.

§ 39.

(1) První úplatný převod domů s malými byty a malými provozovny podle § 136 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n., dokončených v letech 1937 a 1938, spolu s pozemky, tvořícími jejich nádvoří, jest osvobozen od převodního poplatku, byla-li sjednána smlouva o převodu do tří let po dokončení stavby.

(2) První úplatný převod dokončených staveb, které byly vystavěny s podporou podle hlavy IV právníky osobami veřejného práva a obecně prospěšnými stavebními sdruženími a jsou určeny podle své povahy ku převodu do vlastnictví fyzických osob, jest osvobozen od převodního poplatku, byla-li sjednána smlouva o převodu do pěti let po dokončení stavby.

(3) První úplatný převod dokončených staveb, které byly vystavěny s podporou podle

hlavy VI, jest osvobozen od převodního poplatku, byla-li sjednána smlouva o převodu do deseti let po dokončení stavby.

§ 40.

(1) Převádějí-li se stavby, na něž se vztahuje osvobození podle § 39, společně se stavbami, na něž se toto osvobození nevztahuje, platí toto:

1. jsou-li všechny stavby podrobeny jen činžovní dani, vyšetří se hodnota staveb, na něž se osvobození vztahuje, tak, že se hodnota všech převedených staveb rozdělí podle poměru celoroční, třebaš nesplatné činžovní daně, připadající jednak na stavby, na něž se osvobození vztahuje, jednak na stavby ostatní;

2. jsou-li všechny stavby podrobeny jen třídní dani nebo dani činžovní a třídní, vyšetří se hodnota staveb, na něž se osvobození vztahuje, způsobem uvedeným pod č. 1, při tom se však za základ položí sazby třídní daně, které připadají na tyto stavby podle katastru;

3. nelze-li ustanovení č. 1 a 2 použítí, vyšetří se hodnota staveb, na něž se osvobození vztahuje, soudním odhadem, jež jest povinen dáti na své útraty provéstí poplatník, nedohodne-li se dříve s finanční správou o hodnotě;

4. ustanovení č. 1 až 3 platí bez zřetele k tomu, zda a jak byla hodnota staveb společně převedených mezi smluvními stranami rozdělena.

(2) Ustanovení odstavce 1, č. 3 a 4 platí obdobně i tenkrát, převádějí-li se stavby, na něž se osvobození vztahuje, společně s jinými nemovitostmi, které nejsou stavbami.

H l a v a IV.

O státní záruce.

§ 41.

(1) Podle této hlavy může býti udělena státní záruka v obcích, ve kterých je nedostatek bytů,

1. na stavbu domů s malými byty a malými provozovny podle § 136 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n., u nichž, jde-li o nájemní domy, připadá z úhrnu obyvatelných podlahových ploch a podlahových ploch místností věnovaných obchodním, živnostenským nebo jiným účelům aspoň polovina na byty s podlahovou plochou obytných místností včetně kuchyně kromě příslušenství nejvýše 40 m²;

2. na stavbu ozdravoven;

3. na úpravu neobytných budov k účelům obytným, zřídí-li se úpravou nejvýše dva byty

s podlahovou plochou obytných místností včetně kuchyně nejvýše 40 m²;

4. na úpravu obytných domů poškozených živelní pohromou.

(2) V plánech pro stavby uvedené v odstavci 1, č. 1 a 2 budiž použito úlev podle §§ 26 až 33, pokud je to účelné a úsporné; při tom budiž hleděno na to, aby stavby vyhovovaly zdravotním požadavkům, zejména aby všechny místnosti obytné i vedlejší byly přímo osvětlené a přímo větratelné a aby žádný z bytů neměl podlahu pod úrovní přilehlého terénu.

§ 42.

(1) Státní záruku lze udělití

1. na stavby uvedené v § 41, odst. 1, č. 1 právnickým osobám veřejného práva a obecně prospěšným stavebním sdružením bez ohledu, jde-li o rodinné domky či nájemní domy, svoidárny nebo noclehárny, a jiným osobám, jen jde-li o rodinné domky nebo nájemní domy;

2. na stavby uvedené v § 41, odst. 1, č. 2 právnickým osobám veřejného práva a obecně prospěšným stavebním sdružením;

3. na úpravy uvedené v § 41, odst. 1, č. 3 jen přidělcům zemědělské půdy;

4. na úpravy uvedené v § 41, odst. 1, č. 4 nezámožným osobám.

(2) Na udělení státní záruky nemá nikdo právního nároku.

§ 43.

(1) Se státní zárukou na stavbu rodinného domku může býti udělena podpora také na stavbu nutných hospodářských budov, staví-li se domek pro drobného zemědělce, nebo na stavbu nutné malé provozovny, staví-li se domek pro drobného živnostníka.

(2) Státní záruku lze udělití i na stavby zřízené podle stavebního práva.

§ 44.

(1) Státní záruka záleží v tom, že stát, zastoupený ministerstvem sociální péče, zaručí se věřiteli za zápůjčku, a to za zúročení, úmor a vedlejší platy a za splacení zaručené zápůjčky s příslušenstvím, jak jest stanoveno v dlužním úpisu o ní sepsaném, bera na sebe závazek, že

1. zaplatí nedostávající se částku i s úroky z prodlení až do skutečného zaplacení a jinými náklady spojenými s vymáháním, nesplní-li dlužník, ač byl soudně nebo doporučeným do-

pisem mimosoudně upomenut, povinností uložených mu dlužním úpisem;

2. zaplatí schodek i s úroky z prodlení až do skutečného zaplacení a jinými náklady spojenými s vymáháním, bude-li dům vzat do nucené správy a nestačí-li jeho výnos, aby byly uhrazeny závazky převzaté dlužníkem podle dlužního úpisu;

3. zaplatí tu část zaručené zápůjčky i s úroky z prodlení až do dne skutečného zaplacení a jinými vedlejšími platy, která vyjde na prázdno při rozvrhu nejvyššího podání, bude-li dům prodán nucenou dražbou a nevydraží-li ho věřitel zaručené zápůjčky, leč by byl poskytl i předcházející nezaručenou zápůjčku.

(2) Závazek státu podle odstavce 1, č. 1 nastane uplynutím třicátého dne, počítajíc ode dne, kdy věřitel oznámil ministerstvu sociální péče dlužníkovu prodlení.

(3) Zaručené zápůjčky mají sirotčí jistotu.

§ 45.

(1) Státní záruka může být převzata i za stavební úvěr.

(2) Byl-li zaručen stavební úvěr v mezích prvé hypotéky, zaniká státní záruka udělením obývacího povolení.

§ 46.

(1) Zaručená zápůjčka smí činiti,

1. jde-li o stavbu nájemního domu, svobodárny, noclehárny a ozdravovny právnických osob veřejného práva a obecně prospěšných stavebních sdružení nebo nájemního domu majitelů zemědělských a lesních podniků, staví-li byty pro své zemědělské a lesní dělníky, nejvýše 50% a s připočtením zápůjčky v pořadí předcházející nejvýše 90% stavebního nákladu;

2. jde-li o stavbu nájemního domu jiných osob než uvedených pod č. 1, nebo rodinného domku vůbec, nebo jde-li o úpravy uvedené v § 41, odst. 1, č. 3 a 4 nejvýše 40% a s připočtením zápůjčky v pořadí předcházející nejvýše 75% stavebního nákladu.

(2) Zaručená zápůjčka musí být na nemovitosti, na kterou byla státní záruka udělena, zajištěna zástavním právem, a to pravidelně v druhém knihovním pořadí; u obce může být upuštěno od hypotekárního zajištění.

(3) Převzetí státní záruky se poznamená při zaručené zápůjčce v pozemkové knize.

§ 47.

(1) Byla-li udělena státní záruka na stavbu nájemního domu, svobodárny, noclehárny a ozdravovny právnických osob veřejného práva a obecně prospěšných stavebních sdružení, jsou od poplatků osvobozeni

1. dluhopisy (úvěrní smlouvy) a knihovní zápisy, týkající se zaručené zápůjčky, jakož i zápůjčky na provedení stavby, která předchází v přípustné výměře zápůjčku zaručenou;

2. dluhopisy (úvěrní smlouvy) a knihovní zápisy týkající se stavebního úvěru poskytnutého do výše 90% součtu zápůjček uvedených pod č. 1;

3. kvitance o úplném nebo částečném zaplacení zápůjček od poplatků osvobozených.

(2) Ustanovení odstavce 1 jest užití také na převzetí záruky Státního bytového fondu.

§ 48.

(1) Záruka státu může být převzata za zápůjčky do úhrnné částky 300,000.000 Kč.

(2) V případech uvedených v § 2 vládního nařízení ze dne 13. července 1934, č. 160 Sb. z. a n., o bytovém hospodářství obcí a obecně prospěšných stavebních sdružení, přejímá se za zvýšené částky zaručených zápůjček státní záruka podle zákona ze dne 10. dubna 1930, č. 45 Sb. z. a n., o stavebním ruchu.

§ 49.

Právní poměry mezi státem a stavebníkem nebo pozdějším nabyvatelem domu, založené udělením státní záruky, nejsou občanskými právními věcmi a jsou tudíž spory mezi státem a vlastníky domů, vystavěných se státní zárukou, vyloučeny z pořadu práva.

§ 50.

(1) Vlastník domu je povinen nahraditi státu všechny platy, které stát učinil za něho z důvodu záruky.

(2) Je-li náhrada zcela nebo z části nedobytná, může ji ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí odepsati. Náhradu možno považovati za nedobytnou, je-li zřejmo, že provedení exekuce musilo by zůstatí bezvýsledným, poněvadž není exekučních předmětů nebo jsou tu pouze takové, jejichž nedostatečnost jest zřejmá pro jejich nepatrnou cenu, pro zástavní práva, příslušející na nich již dříve jiným věřitelům, nebo pro nároky, jež k nim příslušejí jiným osobám.

§ 51.

Záruka státu nepomíjí, přejde-li nemovitost, na níž jest zaručená zápůjčka zajištěna zástavním právem, do vlastnictví jiné osoby.

§ 52.

Zaplatí-li stát zaručenou zápůjčku, jest uspokojený věřitel povinen vydati ministerstvu sociální péče všechny právní pomůcky a zajišťovací prostředky, které má, a kvitanci o zaplacení zaručené zápůjčky, opatřenou svým ověřeným podpisem, podle níž se vloží převod zástavního práva s věřitele na stát.

§ 53.

Nemovitosti, na které byla udělena státní záruka, nesmí býti beze svolení ministerstva sociální péče, dokud není zaručená zápůjčka umořena, ani zcela ani z části zcizeny ani dále zatíženy. Za tím účelem vloží se na ně na návrh ministerstva sociální péče ve prospěch státu zákaz zcizení a zavazení a mimo to na nemovitosti obecně prospěšných stavebních sdružení předkupní právo, které působí proti každému nabyvateli, dokud není zaručená zápůjčka umořena. Zákaz zavazení vztahuje se v zemi Slovenské a v zemi Podkarpatské i na zavazení požitků nemovitosti.

§ 54.

(1) Pohledávky nájemného z nemovitostí, na které byla udělena státní záruka, nemohou býti po dobu, dokud není zaručená zápůjčka umořena, postiženy exekucí nebo zajišťovacími úkony.

(2) Ustanovení odstavce 1 vztahuje se též na domy, na které byla udělena státní záruka podle zákonů o stavebním ruchu ze dne 7. dubna 1927, č. 44 Sb. z. a n., ze dne 28. března 1928, č. 43 Sb. z. a n., a č. 45/1930 Sb. z. a n. nebo záruka Státního bytového fondu.

§ 55.

(1) Vlastník nemovitosti, na kterou byla udělena státní záruka, jest povinen zaplatiti ve prospěch státu pokutu do výše 10% zaručené zápůjčky, nesplní-li některou z povinností uložených mu podle tohoto zákona nebo vládního nařízení k němu vydaného. Zaplacení této pokuty zajistí se ve prospěch státu na návrh ministerstva sociální péče zástavním právem na nemovitosti, na kterou byla udělena státní záruka.

(2) O povinnosti k zaplacení pokuty podle odstavce 1 rozhoduje ministerstvo sociální péče.

§ 56.

(1) O žádostech za udělení státní záruky rozhoduje ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a ministerstvem veřejných prací.

(2) Stavby vystavěné se státní zárukou podřizují se evidenci, ústřednímu dozoru a rozhodování ministerstva sociální péče a ministerstva veřejných prací.

§ 57.

(1) Státní záruku lze udělit na stavby, s nimiž bude začato do 31. prosince 1937.

(2) O začátku stavby platí ustanovení § 16, odst. 1.

H l a v a V.

O bytové péči o chudé.

§ 58.

(1) Podle této hlavy může býti udělen státní příspěvek ve spojení se státní zárukou na stavby nájemních domů s byty určenými pro chudé osoby.

(2) Nájemní domy podle odstavce 1 musí vyhovovati podmínkám § 136 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. a obsahovati výlučně byty o jedné obytné místnosti s podlahovou plochou této místnosti nejvýše 24 m². Byt o jedné obytné místnosti nepozbývá této své povahy, obsahuje-li mimo příslušenství další místnost s podlahovou plochou do 10 m².

(3) Zřizovati v domech podle odstavce 1 místnosti, určené pro obchodní, živnostenské nebo jiné účely, není přípustno.

(4) Za chudou se považuje osoba, která vzhledem ke svým majetkovým, důchodovým a rodinným poměrům není s to, aby si opatřila byt.

§ 59.

Státní příspěvek lze udělit jen obcím, zavážou-li se, že budou přispívati ke zlevnění nájemného ročně částkou rovnou aspoň 1% ze součtu zaručené a předcházející nezaručené zápůjčky.

§ 60.

O státní záruce platí ustanovení hlavy IV s úchytkou, že zaručená zápůjčka smí činiti takovou částku, aby s připočtením předcházející nezaručené zápůjčky byl jimi plně uhrazen stavební náklad, nečítajíc v to náklad na pozemek.

§ 61.

(1) Státní příspěvek záleží v tom, že stát, zastoupený ministerstvem sociální péče, se zaváže vlastníku domu, že mu bude po dobu, dokud hypotekární zápůjčky nebudou umořeny, přispívati na zúročení těchto zápůjček takovou částkou, aby výdaje na anuitách a vedlejších platech nečinily více než 3% z původní jistiny.

(2) Státní příspěvek může být poskytnut pouze na zúročení zápůjček umořitelných pravidelnými ročními splátkami (anuitami) o 0·5% a jen výjimečně o 1% vyššími nad úrok z počáteční jistiny zápůjčky.

§ 62.

(1) Státní příspěvek se vyplácí věřitelům hypotekárních zápůjček, na jejichž zúročení byl poskytnut.

(2) Státní příspěvek jest splatný ve stejných lhůtách jako anuity z hypotekárních zápůjček, na jejichž zúročení byl poskytnut. První lhůta jest splatná dnem, kterého jest po udělení obývacího povolení splatná první anuita, předpokládajíc, že vlastník domu předložil ministerstvu sociální péče aspoň 30 dnů před tímto dnem doklady jím vyžádané.

(3) Státní příspěvek nemůže být postižen exekucí nebo zajišťovacími úkony.

§ 63.

(1) Vládním nařízením budou určeny důvody, pro které lze státní příspěvek snížit nebo zastavit.

(2) Povinnost státu platiti příspěvek zaniká, zanikla-li hypotekární zápůjčka, na jejíž zúročení byl příspěvek poskytnut, nebo přešla-li nemovitost nucenou dražbou do vlastnictví jiné osoby.

(3) Zanikla-li zápůjčka splacením před uplynutím doby, po kterou by trvalo její umoření pravidelnými ročními splátkami (anuitami), může být státní příspěvek poskytnut na zúročení nové zápůjčky, avšak nejdéle na dobu, ve které by původní zápůjčka byla umořena.

§ 64.

Na úhradu výloh, spojených se státním příspěvkem, jest užiti zbytků částky uvedené v § 51 zák. č. 45/1930 Sb. z. a n., zvýšené ustanovením § 1 zákona ze dne 17. prosince 1931, č. 205 Sb. z. a n., ustanovením čl. IV, § 2 zákona ze dne 30. března 1933, č. 54 Sb. z. a n., a konečně ustanovením čl. IV, § 4 zákona ze

dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n., a pokud tyto zbytky nestačí, další částky nepřesahující 5,000.000 Kč.

Hlava VI.

O podpoře na usídlení nezaměstnaných.

§ 65.

(1) Podle této hlavy může být udělen státní příspěvek ve spojení se státní zárukou na stavbu rodinných domků s potřebným hospodářským příslušenstvím, určených pro nezaměstnané nebo polozaměstnané osoby, a na opatření půdy k zemědělskému obdělávání ve výměře stačící aspoň k jejich částečné obživě.

(2) Rodinné domky podle odstavce 1 musí vyhovovati podmínkám § 136 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. a smějí obsahovati pouze jeden byt s podlahovou plochou obytných místností včetně kuchyně nejvýše 40 m².

§ 66.

Státní příspěvek lze udělití toliko obcím.

§ 67.

O státní záruce platí ustanovení hlavy IV s úchytkou, že zaručená zápůjčka smí činiti nejvýše 50% a s připočtením zápůjčky v pořadí předcházející nejvýše 90% stavebního nákladu, čítajíc v to i cenu zemědělské půdy.

§ 68.

O státním příspěvku platí ustanovení §§ 61 až 64.

Hlava VII.

O rozhodčích soudech mzdových.

§ 69.

(1) Pro úpravu pracovních (služebních) poměrů ve stavebních živnostech a v podnicích vyrábějících a dopravujících stavební hmoty zřizují se při pracovních soudech v Praze, Brně a Bratislavě a při oddělení okresního soudu pro pracovní spory v Užhorodě rozhodčí soudy mzdové, a to v Praze pro zemi českou, v Brně pro zemi Moravskoslezskou, v Bratislavě pro zemi Slovenskou a v Užhorodě pro zemi Podkarpatoruskou.

(2) Dohled nad rozhodčími soudy přísluší presidentům vrchních soudů, v jejichž obvodech je sídlo rozhodčích soudů, a nejvyšší dohled ministerstvu spravedlnosti, a to podle obdoby ustanovení platných o dozoru nad řádnými soudy.

(3) O úhradě nákladů spojených se zřízením a s činností rozhodčích soudů platí ustanovení § 92.

§ 70.

(1) Rozhodčí soud je povolán (§ 75), aby vykládal hromadné pracovní smlouvy, stanovil pracovní podmínky, zejména mzdové, pokud nebyly určeny hromadnou smlouvou, a rozhodoval hromadné spory vzniklé z pracovního poměru mezi jedním nebo několika zaměstnavateli nebo jejich jednou nebo několika zájmovými organizacemi a jednou nebo několika odborovými organizacemi zaměstnanců.

(2) Zájmové organizace zaměstnavatelů nebo odborové organizace zaměstnanců jsou povinny všechny hromadné spory uvedené v odstavci 1 předkládati rozhodčímu soudu, vyčerpaly-li všechny prostředky, které hromadná smlouva stanoví pro vyřizování sporů.

(3) Jsou-li zaměstnanci náležející k odborové organizaci zaměstnanců, která je stranou v době, kdy byla její věc vznesena na rozhodčí soud, ve stávce nebo trvá-li jich výlučka z práce, rozhoduje rozhodčí soud jen tenkrát, podrobí-li se mu obě strany písemným prohlášením.

(4) Příslušnost soudů pro rozhodování sporů vzniklých z pracovního poměru mezi jednotlivci se nemění.

§ 71.

(1) Rozhodčí soud se skládá z předsedy, jeho náměstka a z přísedících a jejich náhradníků.

(2) Předsedu a jeho náměstka jmenuje na dobu účinnosti této hlavy ze soudců přidělených pracovnímu soudu (oddělení okresního soudu pro pracovní spory), u něhož je rozhodčí soud zřízen, ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem spravedlnosti.

(3) Přísedící rozhodčích soudů a jejich náhradníky jmenuje na stejnou dobu ministerstvo sociální péče po slyšení ústředních organizací držitelů stavebních živností a podniků vyrábějících a dopravujících stavební hmoty a ústřední organizací zaměstnanců takových živností a podniků. Návrhy na jmenování přísedících vyžádá si ministerstvo sociální péče u zmíněných ústředních organizací, a to pro jednotlivé obory těchto živností a podniků.

(4) Přísedícím může být jmenován pouze československý státní občan starší 30 let, který má bydliště v obvodu toho rozhodčího soudu, pro který má být ustanoven, a není zbaven volebního práva do obcí.

(5) Ustanovení této hlavy o přísedících platí, není-li jinak ustanoveno, též o jejich náhradnících.

§ 72.

(1) Přísedící může jmenování odmítnouti nebo se vzdáti svého úřadu jen z důležitých důvodů, které za takové uzná ministerstvo sociální péče.

(2) Ministerstvo sociální péče zbaví na předsedův návrh přísedícího jeho úřadu, není-li u něho splněna některá podmínka § 71, odst. 4, nebo přestal-li býti a již po šest měsíců není příslušníkem skupiny, za kterou byl jmenován do rozhodčího soudu, anebo zanedbává-li trvale své povinnosti.

§ 73.

(1) O vyloučení a odmítnutí členů rozhodčího soudu platí obdobně zákonná ustanovení o vyloučení a odmítnutí soudců v civilním řízení sporném.

(2) Strany mohou odmítnouti členy rozhodčího soudu, jsou-li vyloučeni, nebo jsou-li tu jiné důvody, které vzbuzují pochybnost o jejich nestrannosti. O odmítnutí přísedících rozhodne předseda; jde-li o tohoto, rozhoduje prezident krajského soudu, v jehož obvodě je sídlo rozhodčího soudu.

§ 74.

(1) Přísedícím ze skupiny zaměstnanců musí zaměstnavatelé poskytnouti volný čas potřebný k výkonu jejich úřadu a nesmí je propustiti proto, že výkonem svého úřadu zanedbávají zaměstnání, nebo proto, že vykonávají svůj úřad určitým způsobem.

(2) Úřad přísedících rozhodčích soudů jest čestný; přísedící mají však nárok na náhradu hotových vydání a přísedící ze skupiny zaměstnanců též na náhradu ztráty výdělků, kterou v obou případech určí předseda podle směrnic vydaných ministerstvem sociální péče v dohodě s ministerstvem financí a vyplátí ze zálohy poskytnuté pracovnímu soudu (oddělení okresního soudu pro pracovní spory), u něhož je rozhodčí soud zřízen. Nárok na náhradu musí být uplatněn do 30 dnů po zasedání, jinak zaniká.

§ 75.

Předseda svolá na poukaz ministerstva sociální péče nebo na žádost zájmové organizace zaměstnavatelů nebo odborové organizace zaměstnanců příslušný senát (§ 76) neprodleně, jakmile mu poukaz nebo žádost došly, k jednání na dobu nepřevyšující 15 dnů.

§ 76.

Rozhodčí soud jedná a rozhoduje v senátech, složených vždy z předsedy a čtyř přísedících, a to dvou ze skupiny zaměstnavatelů a dvou ze skupiny zaměstnanců příslušného oboru, jehož se projednává věc týká. Přísedící senátu určuje předseda.

§ 77.

Přísedící slíbí před zahájením jednání jednou pro vždy do rukou předsedy, že budou vykonávati svůj úřad svědomitě a nestranně a že neprozradí závodního nebo obchodního tajemství, o němž se při řízení doví, ani úředního tajemství porad a hlasování.

§ 78.

(1) Rozhodčí soud může donutiti strany, aby se dostavily k soudu, pořádkovými pokutami do 2.000 Kč, maje mimo to právo zřídit jim na jejich náklad ku projednání věci opatrovníka.

(2) Strany mohou se dáti před rozhodčím soudem zastupovati zmocněnci. Zmocněncem může býti s vyloučením známých pokoutníků svépřírodní osoba, která není zbavena volebního práva do obcí a která se vykáže před zahájením jednání řádnou plnou mocí.

§ 79.

V obsílce k jednání buďtež strany upozorněny, že rozhodčí soud bude jednati i tehdy, jestliže se strany nedostaví. Vydati nález pro zmeškání proto, že se strana nedostavila, není dovoleno.

§ 80.

(1) Je-li toho třeba, vyslechne rozhodčí soud přísežně nebo nepřisežně svědky, osoby přezvědčné, slyšené o vhodnosti navrhované nebo zamýšlené úpravy, nebo znalce, a to buď sám nebo prostřednictvím příslušných řádných soudů, maje právo donutiti obeslané osoby, aby se dostavily k soudu, pořádkovými pokutami do 500 Kč. O výsledku přezvědčných osob platí obdobně ustanovení o svědčích, daná předpisy o řízení v občanských věcech právních, s tím rozdílem, že tyto osoby místo přísahy se napomenou, aby vypovídaly podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

(2) Stranám, které žádají za výsledek osob uvedených v odstavci 1, může býti uloženo, aby složily peněžitou zálohu.

(3) Soudy a úřady jsou povinny co možno nejdříve vyhověti dožadáním rozhodčího soudu.

§ 81.

(1) Při jednání rozhodčího soudu je veřejnost vyloučena.

(2) Rozhodčí soud je způsobilý jednati za přítomnosti všech členů senátu a rozhoduje v tajné poradě většinou hlasů. Přísedící věkově starší hlasují před mladšími; předseda hlasuje poslední. Při rovnosti hlasů rozhoduje mínění, ke kterému se přiklonil předseda.

(3) Bylo-li jednání znemožněno tím, že se nedostavil dostatečný počet přísedících, odročí předseda jednání na jiný den. Při tomto novém jednání je rozhodčí soud způsobilý jednati za přítomnosti předsedy a aspoň dvou přísedících. Na toto ustanovení buďtež přísedící upozorněni v pozvánkách.

(4) Přísedící, kteří se nedostaví k jednání bez řádné omluvy buď vůbec nebo v ustanovenou hodinu, opustí předčasně jednání nebo jinak zanedbají své povinnosti, potrestá předseda pořádkovou pokutou do 500 Kč a uloží jim náhradu útrat řízení zmařeného jejich vinou. Omluví-li se přísedící dodatečně a uzná-li předseda jeho omluvu za dostatečnou, může pořádkový trest a výrok o náhradě nákladu odvolati.

§ 82.

(1) O průběhu a obsahu jednání, jakož i o výsledku hlasování rozhodčího soudu budiž sepsán protokol, do něhož budiž také pojat smír sjednaný před rozhodčím soudem.

(2) Zapisovatele určí předseda ze soudních úředníků.

§ 83.

(1) Rozhodčí soud vydejž nález písemně a doruč jej do pěti dnů po rozhodnutí soudu zúčastněným stranám a ministerstvu sociální péče. Tomuto buďtež také zaslány zápisy o smírech sjednaných před rozhodčím soudem.

(2) V nálezu budiž určena doba, od níž nabývá rozhodnutí soudu účinnosti a po kterou platí; nestane-li se tak, nabývá nález účinnosti následujícího dne po rozhodnutí soudu.

§ 84.

(1) Proti nálezům a usnesením rozhodčího soudu není opravného prostředku.

(2) Stejně není stížnosti proti opatřením předsedy.

§ 85.

Pokud je podle povahy věci (§ 70, odst. 1)

třeba podrobnějších předpisů o řízení před rozhodčími soudy, platí přiměřeně ustanovení o řízení před okresními soudy ve sporných věcech, vyjímajíc věci nepatrné.

§ 86.

Změnily-li se před uplynutím doby, po níž nálezhodčího soudu nebo smír před ním sjednaný má platiti, podstatně rozhodující okolnosti, na jejichž podkladě byl vydán nálezhodčí nebo sjednaný smír, může každá ze zúčastněných stran žádati, aby rozhodčí soud o věci znovu rozhodl.

§ 87.

(1) Nálezhodčího soudu nebo smíru před ním sjednané nahrazují nebo doplňují hromadnou smlouvu a jsou závazné po dobu účinnosti v nich stanovenou pro zúčastněné zaměstnavatele a zaměstnance.

(2) Smluvní ustanovení, odporující nálezhodčího soudu nebo smírům před ním sjednaným, jsou neplatná, leč by šlo o odlišné podmínky příznivější pro zaměstnance.

§ 88.

(1) O nákladech řízení před rozhodčími soudy, jímž se rozhoduje o hromadném sporu, platí zásady sporného řízení; v jiných případech nese náklady řízení stát.

(2) Pokuty a peněžité tresty uložené v řízení podle této hlavy připadají státu. Vymáhá je na žádost rozhodčího soudu okresní soud, v jehož obvodu bydlí ten, kdo je povinen pokutu nebo peněžité trest zaplatiti.

§ 89.

Všechna jednání, rozhodnutí a listiny týkající se působnosti rozhodčích soudů jsou osvobozeny od kolků a poplatků.

§ 90.

Ustanovení této hlavy pozbudou účinnosti dnem 31. prosince 1937.

Hlava VIII.

Závěrečná ustanovení.

§ 91.

Obce jsou povinny spolupůsobiti při provádění tohoto zákona.

§ 92.

Na úhradu osobního a věcného nákladu, spojeného s prováděním tohoto zákona, bude pa-

matováno potřebnou částkou v rozpočtech na leta 1937 a další.

§ 93.

Vládním nařízením budou vydána bližší pravidla o provedení hlav IV až VI tohoto zákona.

§ 94.

Ustanovení hlavy VII nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1937, ostatní ustanovení pak dnem 1. ledna 1936.

§ 95.

Zákon provedou ministři sociální péče, financí a veřejných prací se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Hodža v. r.

Nečas v. r.

Dr. Kalfus v. r.

Dostálék v. r.

66.

Zákon ze dne 26. března 1936, kterým se prodlužují a doplňují zákony týkající se bytové péče.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

§ 1.

Účinnost zákona ze dne 28. března 1928, č. 44 Sb. z. a n., o ochraně nájemníků, ve znění a se změnami podle zákona ze dne 27. března 1930, č. 30 Sb. z. a n., zákona ze dne 26. listopadu 1930, č. 166 Sb. z. a n., zákona ze dne 19. prosince 1931, č. 210 Sb. z. a n., zákona ze dne 27. října 1932, č. 164 Sb. z. a n., zákona ze dne 30. března 1933, č. 54 Sb. z. a n., zákona ze dne 22. prosince 1933, č. 244 Sb. z. a n., zákona ze dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n., a vládního nařízení ze dne 20. prosince 1935, č. 259 Sb. z. a n., prodlužuje se se změnou uvedenou v § 2 a s výhradou toho, co je ustanoveno v §§ 3 až 6.

§ 2.

V ustanovení § 10 zák. č. 44/1928 Sb. z. a n. ve znění čl. I, § 2, č. 13 zák. č. 32/1934 Sb. z. a n. a čl. I, § 2 vl. nař. č. 259/1935 Sb. z. a n. nahrazují se v obou odstavcích slova »na leta 1934 a 1935« slovy »na leta 1934 až 1940«.